

[Baunsgaard.]

sin bil uden at vide, hvor han skal hen, og så siger: det finder vi nok ud af undervejs. Men hvad var i virkeligheden en væsentlig årsag til, at det gik, som det gik, med forhandlingerne i vinter om den økonomiske politik? Det var, at venstre ikke vidste, hvor det ville hen.

Hvis jeg nu skulle tale i sammenlignende billedsprog ligesom det ærede medlem, så tror jeg, at venstre var i den situation som ægteparret, der startede sin biltur søndag morgen og kørte i fuld fart ud ad landevejen. Lige pludselig siger konen til manden: hvor skal vi egentlig hen? Og så svarer han: tror du, jeg har haft tid til at tænke på det i den fart? Det var det, der skete. Det var i alt fald åbenbart for alle os, der deltog i udvalgsarbejdet, at venstre kørte ret stærkt på et vist tidspunkt, men da ægtefællen stillede spørgsmålet om, hvor man egentlig skulle hen, så blev svaret: tror du, jeg har haft tid til at tænke på det i den fart? Derfor kom man ikke nogen steder hen, man nåede ikke noget mål.

Til det ærede medlem hr. Poul Møller har jeg kun en enkelt bemærkning. Det ærede medlem påpegede både i går og i dag meget rigtigt, at den væsentligste årsag til inflationen er troen på, at inflationen fortsætter; derfor køber man bl. a. på afbetaling. Det er jeg enig med det ærede medlem i, og jeg forstår også godt, at det ærede medlem drager afbetalingshandelen ind i diskussionen her. Jeg tror, det er relevant, hvis man vil forsøge på at bremse et fremskudt forbrug, at få vurderet vore muligheder for at lægge en dæmper på afbetalingshandelen. Men hvis det ærede medlem angriber den stramme finanspolitik — i går angreb det ærede medlem, at man gennem afgifter gjorde varer dyrere, og det er jo en kendsgerning, og i dag kunne det ærede medlem ikke rigtig lide, at det ved siden af alt dette nu også var nødvendigt at stramme pengepolitikken — hvad bliver der så tilbage? Så bliver der tilbage en mulighed for lovgivningsmæssigt at begrænse afbetalingshandelen. Men kan vi det? Vi har gjort forsøget før — ja, jeg har ikke været med, men jeg ved, at det blev gjort engang midt i 50'erne — og man må erkende, at det ikke lykkedes. Jeg tror heller ikke, mulighederne er til stede nu. Man kan måske sige, hvis

man vil det — det har jeg intet imod — at den del af erhvervslivet, som bruger afbetalingshandelen som sin væsentligste afsætningsform, simpelt hen er for dygtig til at finde på noget andet, hvis betingelserne for denne form skærpes; vi må jo erkende, at det er sket. Men skulle det ærede medlem ud over en påpegnings af problemets eksistens også få mulighed for at påpege en løsning, så kan jeg love det ærede medlem overordentlig stor lydhørhed hos det radikale venstre.

Aksel Larsen: Jeg vil håbe for landet, at det lykkes at få etableret den frivillige ordning med begrænsning af obligationsudstedelsen, som man synes at have truffet aftale om i et folketingsudvalg, men jeg vil ikke skjule, at jeg er skeptisk. Jeg vil ikke skjule, at det havde været rigtigt, om regeringen for en gangs skyld havde vist, at den var regering, havde slået i bordet og sagt: vi er nødt til at have denne lov. Naturligvis blev lovforslaget om begrænsning af obligationsudstedelsen mødt med vrangvilje, i særdeleshed fra venstres og de konservatives side, men det er der jo ikke noget nyt i; det er gået ligesådan med andre lovforslag.

Jeg tænker f. eks. på det i køleskab lagte lovforslag om en ekstra biltold, men jeg synes ikke, man behøver at lade sig kyse i et musehul af den grund. Det forekommer mig, at den motivering, der var givet for lovforslaget om begrænsning af obligationsudstedelsen dels fra regeringens side, dels af nationalbankdirektøren, var så skudsikker, at regeringen kunne have stået fast, og jeg tror, at hvis den havde stået fast, havde den også fået lovforslaget vedtaget; men regeringen har jo her bøjet af over for VK-partiernes vrangvilje, som den højtærede statsminister ellers beklager sig en hel del over. Vi må jo så vente og se. Jeg gentager, at jeg håber, regeringens håb går i opfyldelse. Det vil være bedst for landet, og jeg kan tilføje, at ellers håber jeg, regeringen vil sørge for, at folketinget får en chance for at gøre lovforslaget til lov.

Den højtærede statsminister havde en diskussion, navnlig med det ærede medlem hr. Poul Hartling, om det, der skete omkring de bristede firkantede forligshandlinger og omkring afhopperiet